

челото му се обвило въ мъгли и единъ день се покрило съ бѣлъ снѣгъ. Щъркелътъ събралъ семейството си и, слѣзли всички на селския мегданъ, затракали човки и започнали да се кланятъ на очуденитѣ селяни.

— Какво се чудите? — извикалъ дѣдо попъ. — Взематъ си сбогомъ. Ще си вървятъ!

— Съ здраве, съ здраве! — завикали селянитѣ и сваляли шапки за сбогомъ.

— Съ здраве, съ здраве! — подели и децата и съгльчъ се начоголили около малкитѣ щъркелчета.

Щъркелътъ се уплашилъ и литналъ на камбанарията. Едно дете се заплакало:

— Кажете на щъркелитѣ да не си отиватъ. Въ нашата ливада имаше голѣма змия. Искаше да ме ухапе. Щъркелътъ я удари съ клюна си и я уби. Той ме спаси. Нека остане тука. Ние ще го хранимъ.

— Той не може да живѣе на студено, — казалъ попътъ.

— Ще му донесемъ дърва, ще го топлимъ, — сеобадил селянитѣ.

— Нѣма вече храна за него.

— Цѣлото село ще се изрежда и всѣка кжша ще му носи храна, — сеобадилъ най-стариятъ отъ селянитѣ.

— Той не яде такава храна. Жабитѣ, змиитѣ и брѣмбаритѣ се вече скриха. Отъ де ще му намѣримъ такива. Най-добре ще сторимъ да го помолимъ да дойде догодина пакъ. А сега какъвъ подаръкъ да му дадемъ да занесе на тамошнитѣ планини и хора. Така ще се отплатимъ и нему за стореното ни добро, и на добритѣ черни хора, които го пуснаха да дойде при насъ.

Селянитѣ се съгласили. Мислили, кроили и решили да взематъ отъ първия снѣгъ и да дадатъ на щъркела да занесе на планинитѣ и хората въ топлитѣ страни.

Привечеръ селяни донесли снѣгъ отъ планината и посипали щъркелитѣ. И перата имъ станали бѣли и лъскави като снѣга. Селянитѣ видѣли какъ щъркелитѣ размахали криле, опънали шии, обтегнали крака и се отправили далеко, далеко на югъ, преминали планини и морета и отишли въ топлитѣ страни.